

Ivan Dobnik

Pesmi

PAPAGAJEV POMOČNIK

Škropenje, gmajne v zrelem zelenju,
 tulci zavrženih spominov, mah z breze in jelše,
 srna, ki visi v pozlačenem zraku, popotnik, ki vse to mirno vdihava,
 popolnoma nepripravljen, srečen v strelici nikoli ulovljivega trenutka.
 Semena so poletela in ti si razprta, jočeš, brezno
 je večer, tigrov mehki hrbet se prebuja, zven samurajevega
 meča, oko katane, vrh gore, mimo poletja, v grad pomirjanja,
 beli polži razuma klecajo, ti, ti večerjaš hierogliffe, listje drhti,
 že švistne ledeni veter, pokrovka avgusta se zaloputne.

KRILO BIKOVEGA ČOPIČA

Jadro, ti si v morskem trebuhu. Glej, srebrno
 podlasico stiha ti bom podaril. Nobene pameti več
 ne premorem. Kje bova spala, drevesna popka, mrtva
 pred zimo? V mojem uhlju so tišine bolne do krvi.
 Spiva, budna plesalca najinih step.
 Neresničen sem kakor jesenski dež.
 O moj brat! Govoril bom tebi.
 Srp poezije, ki visi z moječa čela, spokojen, nem,
 razbeljen, ne, ena sama prvina milijard češnjevih cvetov;
 kadar bo zima s svojo fino belo kožo gola v meni.

TI SI PLAVUT UBITEGA KITA

Ni kraja, ni prostora, morja, koč, belega gozda srebrnih spevov, ki bi te rešil. Vse si povedal v prvi uri. In valovi so pečine, in božanje ognja so tvoje oči nasoljene, in zrak je pekel, v avgustu, v hropenju, v algi nezmotljive strasti, vedno. Izgnan si iz pesmi. Plavaš vase. Odpadajoči drevesni listi so polja brez tebe. Vila dobrih šanj v polhu spi, narahlo. In po tebi ni več dežja. Zapre se sled utrujenega smrčka. Beživa. Beživa. Vse živali se igrajo s tvojim spancem.

PESNIK ZALJUBLJEN V JESEN

Barve so najprej poljubile njegove oči. Samo ti si še. Reka, samotna drevesa, lesketave zenice ulic, vratovi ptičjih balad, ki nekje blizu premišlujejo o nenehnem vračanju. Balkon listja v klicu iz njegove sobe. Veter, obliz meglic v šipah, pero, v katero je preseljena vsa pokrajina. Nemir je prišel z oblaki. Čez pašnik je legla prva slana.

GLEJ, PRVI JESENSKI OGNJI

Diham s teboj. Kostanji so slečeni, noseča deklica v tvojem grlu, poln prividov tvoj klobuk razuzdan, veke ne spijo, gore so zabrisane v upočasnjenih pregibanjih dima, v božanskem predvečerju, v pokopani sliki večnosti. Hiša nesrmtnih pesmi. Glas trepetavih stebel, v prvih zubljih spremembe, nujne in nepreklicne, s koncertom žive tišine in prvimi zankami hladu, ki bo prekril potovanja svetlobnih mravelj. Ja, z vami ležem v dišave tesnobne pozabe.